№ 8

Бачимо те, чого не бачать інші

Про журналістику в Ону знають в Еквадорі та Єгипті

У 2018 році факультет журналістики ОНУ імені І. І. Мечникова поповнився двома іноземними студентками. За часи існування факультету, за даними адміністрації закладу, тут уже навчалися студенти-іноземці з Росії, Придністров'я та Туреччини, однак у цьому році географію розширено: додалися Єгипет та Еквадор

Таха Самар – студентка з Єгипту. Самар обрала Україну, тому що вважає, що наша країна розвинена в галузі освіти. Студентка дізналася про Одесу від друга, який раніше навчався тут. Саме він зазначив, що вона не знайде тут таких проблем та перешкод, як в інших країнах, тому що люди тут дійсно допомагають. Самар розповіла, що була в багатьох країнах, але як іноземка в Одесі почувається найкраще; до неї ставляться з повагою, люди відкриті та завжди допоможуть, навіть якщо не розуміють про що йдеться. Детальніше про ОНУ імені І. І. Мечникова, зокрема й факультет журналістики, реклами та видавничої справи дізналася із соціальних мереж; каже, що вищий заклад доволі відомий в арабських країнах. Після закінчення університету планує повернутись в Єгипет й працювати там, тому що рівень журналістики на батьківщині високий. Мріє як журналістка взяти інтерв'ю в президента України та прем'єр-міністра.

«Я обрала журналістику, тому що люблю комунікувати з людьми. Мені подобається слухати, знайомитися з новими співрозмовниками, задавати їм запитання й дізнаватися їхню думку. Люблю навчатися і вважаю, що знання – сила, і люди зобов'язані ними володіти. Моя мета: ділитися з усіма знаннями, давати їм правдиву інформацію, яка допоможе й надихне на правильні й важливі думки. Ще з дитинства хотіла бути письменницею, писати вигадані історії, але не так давно зрозуміла, що реальне життя куди цікавіше.Журналісти покликані писати, бути вільними й давати людям корисне. Професія дасть змогу побачити світ, почути багато цікавих історій від політиків, учителів, художників, механіків, солдатів ... Я хочу подорожувати й перебувати разом з людьми різні ситуації та історії, дати можливість людям висловитися, бути почутими, щоб вони не думали, що не мають права на слово, і що їх ігнорують. Абі — студентка з Еквадору, країни Південної Америки, що межує на півночі з Колумбією, сході і півдні з Перу, на заході омивається Тихим океаном. В Україну приїхала для вивчення музики, тому що країна має гарний рівень вивчення класичної музики, але коли приїхала, зрозуміла, що не з тих людей, хто буде постійно сидіти за музичним інструментом. «Мені хочеться говорити, пояснювати, отримувати та ділитись знаннями, тому я вирішила змінити свою освіту», — розповіла Абі. Студентці розповіли, що кращим університетом в Україні та Одесі, де можна навчитись фаху журналіста, є ОНУ імені І. І. Мечникова. Рівень журналістики в Еквадорі порівняно з Україною низький, але студентка мріє повернутись на батьківщину, тому що дуже любить своє місто. Абі ділиться враженнями про те, що вперше тут відчула холодну зиму, побачила сніг, жовте листя, яке відроджуються навесні та в захваті від традиційних страв.

Таха Самар,
Діхтяр Анастасія

3

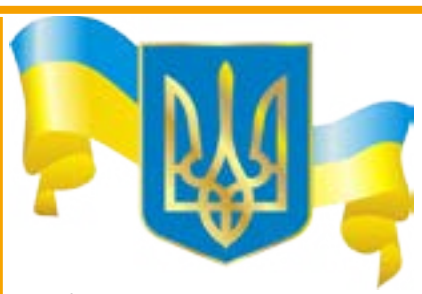

2

Какие они : защитники Украины?

14 октября с 2014 года в Украине празднуется «День защитника Украины».

Одессит Дмитрий Пясецкий впервые был мобилизован в зону АТО в 2015 году и поделился с нами своими переживаниями, мыслями и опытом, который приобрел на фронте на Востоке Украины.

4

Більше простору для спортивних одеситів

У 2018 році Траса здоров'я стане комфортнішою і більшою. З'єднуються втрачені частини між 8 та 10 станціями Великого Фонтану. Покращення умов на Трасі здоров'я відбувається завдяки компанії «Ростдорстрой», яка виграла тендер (інформація з auto.25 tv .ua).

8

«Репресоване мистецтво»

Одеський художній музей уперше представив виставковий проект «Спецфонд: Репресоване мистецтво». Виставка почалася 21 вересня і продовжиться до 19 листопада. На ній представлені 80 робіт із зібрання НХМУ(Національного художнього музею України), що були законсервовані наприкінці 1930-х і протягом багатьох десятків років були приховані від публіки.

Керівник: Коваленко Алла Федосіївна ***Головний редактор:*** Лопатюк Дар'я.
Верстка: Джога Вероніка ***Коректори:*** Каретна Зоя
Кореспонденти: Джога Вероніка, Владислава Тищенко, Кравченко Дар'я, Подтабачна Алла, Самар Таха, Діхтяр Анастасія, Каретна Зоя.

Какие они: защитники Украины?

14 октября с 2014 года в Украине празднуется «День защитника Украины».

Одессит Дмитрий Пясецкий впервые был мобилизован в зону АТО в 2015 году и поделился с нами своими переживаниями, мыслями и опытом, который приобрел на фронте на Востоке Украины.

«На въезде в зону АТО нам выдавали белую веревочку с крестом и иконку Богоматери. Я атеист. У меня своя вера. Верю в Бога, который у каждого свой. Я насобирал 7 икон. Эти иконки моих друзей, погибших в поле, лишенных жизни, совсем молодых людей. Страх и ненависть орудует нами, когда приходится терять братьев»— вспоминает собеседник.

25-летний Дима год пробыл на войне. Награжден медалями защитника Украины, наградами Военной Доблести, но никакая награда не сравнится с наградой остаться живым.

Их, 500 юношей, возрастом от 18 до 25 лет, отправили туда, откуда очень сложно вернуться. А вернулось 130 человек.
Я слушала и смотрела. Задавать много вопросов не приходилось, истории будто лились ручьем. Такое светлое и одухотворенное лицо. Такие глубокие и блестящие глаза. Глаза, которые видели войну.

— Почему ты решил отправиться в зону АТО?

—Нет конкретного ответа на этот вопрос. Что нужно молодому парню? Денег? Славы? Потом я осознал, что это мой долг.

— Долг перед Украиной? Хочется ли за неё бороться?

— Ненавижу нашу власть и правительство Российской Федерации. Наверное, все осведомлены в том, какое там положение. Им хорошо, а народ страдает. Больно только за народ. За детишек хотелось бороться, которые даже не понимают из-за чего им приходится быть свидетелями происходящего. Народ наш сильный. Мы все братья, а приходится убивать друг друга. На фронте я понял, что люди совершенно не понимают, почему так происходит. И добровольные, и недобровольные участники не знают конкретного ответа на вопрос: «Почему столько крови и боли?»

— А какие люди на Востоке?

— Зомбированные. Их политика отличается от нашей. Только и слышно по местным новостям: «Украинцы захватили, ограбили, зачистили. Укроп безжалостный. Бомбят. Бандеровцы насилуют и убивают».

К нам попала местная женщина. Стала рассказывать какие же бандеры ироды, как мучают всех. Мы спрашиваем: «А вы видели, как мучают, или вас мучали?». Говорит: «Нет, но в новостях сколько об этом говорится».

Со многими на Востоке вообще не договориться. Кричат и плюются в нас. А мы молчим.

Фото взяте з інтернету

Что мы можем доказать? Мужики местные как дети, ухватились за автоматы, которые им раздали и в войнушки играются. Ну как так можно? Все на одной земле родились.

— Страшно ли убивать человека?

— Ну... Ведь страшно умереть. Так же страшно кого-то жизни лишать. Я первое время просто прятался. Но на войне не спрашивают, хочешь ты этого или нет. Убей или тебя убъют.

— Наверняка были моменты, когда казалось, что смерть неминуема?

— Три раза меня контузило. Самое страшное было однажды под Красным Лучом. Я разговаривал с мамой по телефону. Слышу череда снарядов приближается. Чтобы мама не переживала, спокойно стараюсь сказать, что нужно идти, и только кладу трубку —сразу на земь. Около уха со свистом пролетел осколок и ещё один в спину. Буквально в последний момент я успел пригнуться, а могло в голову попасть. Пытаюсь встать, а тела не чувствую. Показалось, что руку оторвало, спина совсем не своя. Опять падаю. В глазах медленная картинка, ничего не понятно, очень страшно. Когда все стихло и я очнулся, посмотрел на руку с иконками, а их уже не семь, а шесть. «Минус одна. Минус одна жизнь», — подумал тогда я.

— Когда чаще всего вспоминал родных?

—Всегда. Нас в такие ситуации загоняли, если не выжил — понятно, а выжил, то в ещё худшие ситуации попал. Только мысли о родных и греют. Приятно, что ждут. Есть ради кого возвращаться.

— Сложно ли было адаптироваться к гражданской жизни?

— Первые десять дней просто на диване лежал и улыбался. Поначалу спал максимум 3 часа. Там, на войне, кошмары не мучили, а по возвращению — наоборот. С едой было нелегко. Организм не привык к нормальному приему пищи, рвал желчью.

Однажды я курил на балконе и услышал звук самолета над головой. Сразу упал на пол, по привычке искал рукой автомат. В глазах поплыло, сердце аж в ушах билось. Это все от контузий. Потом включился обратно, успокоился.

Ещё перед отпуском я составлял себе список того, что сразу сделаю. Первое — это ванна. Теплая вода, много пены и приятных запахов. Второе— чистый, беленький, «человеческий» туалет. Третье, знаешь что? Макдональдс (смеётся). Я, конечно, много не съел, но удовольствия получил массу. Потом книгу читал, про постель и спокойствие можно не говорить...

— А девушки?

— Ну, а девушки, а девушки— потом (улыбается). Нет, ну, конечно, сложно без вас. Но там так мнение обо всем поменялось. Не развлечение теперь главное. Хочу жениться и много-много деток. Вещи, привычные для обычного человека, такую ценность приобретают! Многим из нас стоит научиться видеть прекрасное в любом моменте.

— Как ты относишься к тому, что теперь «День защитника отечества» официально — «День защитника Украины ли празднуется он теперь 14-го октября?

— Не вижу в этом ничего плохого. Если немного заглянуть в историю, то понятно почему Верховной радой было принято именно такое решение. Конечно, этот вопрос тоже политизирован и есть причиной того, что возник конфликт между двумя странами. По сути дела – это ничего не меняет. Мой отец, капитан военно-морского флота, празднует теперь два праздника, и меня поздравляют дважды. Но чувствуется, что 14 октября — праздник официального уровня. Именно 14 октября прошлого года в Киеве на торжественном марше я был награждён медалью Военной

Доблести.

— Ты планируешь ещё отправляться в зону АТО?

— Я служу и у меня военный контракт: полгода я там и три месяца отпускные. На данный момент на территории ЛНР и ДНР спокойно, теперь там очень мало военнослужащих. Остались только те, кто в случае необходимости могут контролировать границу. Очень часто люди пытаются пересекать границу незаконно, а это как правило, контрабандисты. Работы достаточно, потому что проверять все необходимо тщательно.

— Как ты видишь дальнейшее развитие ситуации на Востоке?

— Я не знаю. Сейчас там тихо, но кто знает, как сложатся обстоятельства в дальнейшем. Но знаю точно, что скоро мой контракт истечёт и, в принципе, я смогу заняться своей жизнью.

— А чем ты планируешь заниматься?

— Меня отчислили с Политехнического института за неуспеваемость, в связи с чем был мобилизован. Планирую восстановится на заочную форму обучения и устроится работать. Думаю, это будет связано с техникой. А ещё, меня ждёт девушка. И она беременна. Да, вот так мне повезло (улыбается).

— Прими мои искренние поздравления. А что бы ты мог пожелать своим товарищам в честь праздника?

— Конечно, здоровья каждому, благополучия и оправдания всех стараний. Очень хочется, чтоб Украина, как независимая страна, процветала и усовершенствовалась. Но для этого нужно начинать с самих себя, а главное -быть человеком!

Каретна Зоя

Жизнь парижанки в Одессе

Кто не мечтает побывать в Париже и ближе познакомиться с его культурой? А мы предлагаем познакомиться с представителем этой культуры в Одессе – Дианой Бангура, директором «Альянс Франсес в Одессе»

— Диана, год назад Вы приехали в Украину в связи с работой в "Альянс Франсес". Вам нравиться Одесса?

— Мне очень нравиться этот город, его специфичность. Здесь есть море, которого нет в Париже, откуда я родом. Ранее я уже приезжала в Украину, была в Киеве, Харькове, Днепре.

— Первой вашей специальностью является преподавание французского языка как иностранного в русскоговорящих странах. Почему сейчас Вы решили приехать именно в Украину?

— До приезда сюда преподавала в Чехии и Казахстане. В целом предлагали поехать во многие страны, но я отказалась. Когда же предложили работать в Одессе, не долго думала над ответом и сказала "да". Не знаю почему, для французов Одесса звучит как город мечты.

— Каким было ваше первое впечатление о городе? Что общего между Парижем и Одессой?

— Большого резонанса не было. Так как у меня есть славянские корни, то еще до приезда в Украину была знакома с её кухней и культурой. Но мне очень понравилась одесская кулинария: фаршмак, тюлька, которые я раньше не пробовала.

— У Вас есть любимое украинское блюдо?

— Мне нравятся морепродукты. И потом, я все люблю: от котлет до борща. В Одессе готовят очень вкусно.

— Расскажите детальнее об основных функциях "Альянс Франсес" и Ваших обязанностях.

— Так как я главный директор, то контролирую все процессы. Я должна продвигать французский язык, курсы и экзамены по уровню его знания, в чем мне помогают помощники. Я часто бываю в университетах, общаюсь со студентами, мне нравится напрямую общаться с молодёжью. Также я курирую все культурные мероприятия: сейчас мы организовываем Французскую весну. Это всегда командная работа. Также я тесно общаюсь с посольством Франции и другими филиалами "Альянс Франсес" в Украине. Так как сейчас в Украине идет год французского языка, у нас есть совместные проекты. И я являюсь членом дипломатического клуба в Одессе.

— Может, у Вас есть отдельные программы для студентов?

— Для студентов у нас есть программа обучения во Франции. Два раза в неделю в "Альянсе" проводятся встречи, на которых расскажут, какие документы нужны для поездки и обучения. 3 ноября начнется серия встреч с преподавателями, которые будут говорить о том, как научиться преподавать французский язык иностранцам.

— Французские женщины похожи на украинок?

— Мне очень нравятся одесситки, они очень стильные. Единственный момент: у нас женщины в возрасте выглядят шикарно, здесь же это очень по-разному. Парижанки более кокетливы, но в Одессе живут красивые и молодежные люди.

— Как вы относитесь к украинским музыке или моде?

— Кроме " Океан Эльза"? (улыбается) Недавно я была на концертах "ДахаБраха" и Onuka, мне очень понравилось. Я люблю одесские бренды и часто покупаю одежду у местных дизайнеров.

— Вы очень хорошо говорите по-русски, не хотите ли выучить еще и украинский язык?

— Здесь это очень сложно, в другом городе я бы попробовала, а Одесса — русскоговорящий город и пришлось бы 5 минут составлять одну фразу, чтобы что-то объяснить.

— Вы учились в Сорбонне. Какие воспоминания у Вас остались о студенческой жизни?

— У меня остались очень хорошие воспоминания о тех годах, потому что я редко появлялась в университете. Расскажу почему: я всегда считала, что учиться — это хорошо, но практика еще лучше, и всегда стремилась получить как можно больше опыта, особенно во время стажировки. Во время учебы целый год работала в Казахстане, и нужно было договориться с каждым преподавателем, чтобы пропустить занятия, а в конце года приехала и сдала экзамены. Поэтому могу сказать, что практика для меня была важнее учебы. Это честно.

— Какие цели Вы ставили перед собой во время учебы?

— Моей целью изначально была работа, преподавание в других странах, продвижение французской культуры, а не учеба. Хотелось общаться с людьми и узнавать новые традиции. Для меня был важен результат, хотя путь к ней был также достаточно интересен.

— Появились ли друзья в Одессе? Есть ли среди них франкоговорящие ?

— Да, у меня много друзей здесь, некоторые из них не говорят по-французски — и это помогает вникать в культуру общения, а также много франкоговорящих людей.

— Каков Ваш рецепт успеха?

— Человек не может быть всегда успешным. Делать ошибки тоже полезно и интересно. Они помогают сформировать характер, быть готовым ко всему. Все, что не получилось, является жизненным опытом, к которому нужно позитивно относиться.

Лопатюк Дар'я

Більше простору для спортивних одеситів

У 2018 році Траса здоров'я стане комфортнішою і більшою. З'єднуються втрачені частини між 8 та 10 станціями Великого Фонтану. Покращення умов на Трасі здоров'я відбувається завдяки компанії «Ростдорстрой», яка виграла тендер (інформація з auto.25 tv .ua). Ми намагалися поспілкуватися з переможцем, але компанія відмовилася надати інформацію.

Фото Джоги Вероніки

Траса здоров'я, що сягає приблизно 6 кілометрів (від пляжу «Немо» до Аркадії) розшириться до 10 станції Великого Фонтану в єдину 10-кілометрову дорогу. Планується будівля велопішохідної естакади, тротуарів, укріплення схилів і благоустрій території з озелененням і освітленням. Естакаду зможуть використовувати лише велосипедисти та пішоходи. Такі споруди не шкодять екології, адже автівкам проїзд заборонений, а насадження лише приносять користь. Раніше була спроба реконструювати Трасу, але мешканці виступили з протестом. Суть полягала в розширенні території для проїзду транспорту, але, за словами екологів, це призвело б до негативних наслідків: засмічення повітря, стікання бруду до моря.

«Коли я вперше побачив будівництво моста біля самого моря, мене охопив жах. Перед очима одразу ситуація: безліч машин, забруднення, галас тощо. Але почав дізнаватися та приємно здивувався. Якщо й справді це Траса лише для велосипедів і пішоходів, не має нічого кращого! У нас постійно їздять велосипедисти вздовж моря, але їм доводиться об'їжджати пляжі, нерівні дороги. Приємно буде споглядати на здорову молодь, європейську красу та море. Я з нетерпінням чекаю завершення будівництва велосипедної естакади», – коментує Нігель Максим, мешканець Одеси.

Для великих міст України тема велотрас є проблемною і знаходиться на стадії вирішення. У Києві 15 серпня презентували міжнародний сервісний прокат Nextbike, 33 станції, де мешканці можуть взяти абонемент (199 грн, сезон - 600 грн.). У столиці близько 17 трас для велосипедистів, (інформація з veliki.ua), у Вінниці всі дороги облаштовані велосипедними розмітками, а кількість Nextbike перевищує Київ : 120 велосипедів. Порівняно з Одесою, показники значно вищі. Поспілкувавшись з професійними велосипедистами Одеси щодо «Щорічного марафону» розуміємо, що визначитись з місцем проведення дуже важко. Але тепер майстри спорту знають, що постійним місцем буде траса здоров'я. Серед опитуваних студенів нашого університету з факультетів біології, журналістики та РГФ, лише 15% знають про розширення траси здоров'я, усі скаржаться на кількість велотрас. Приємно дізнатися, що серед молоді ОНУ імені І. І. Мечникова так багато професійних велосипедистів (70% серед опитуваних), але шкода, що умов для спортивного заняття мало.

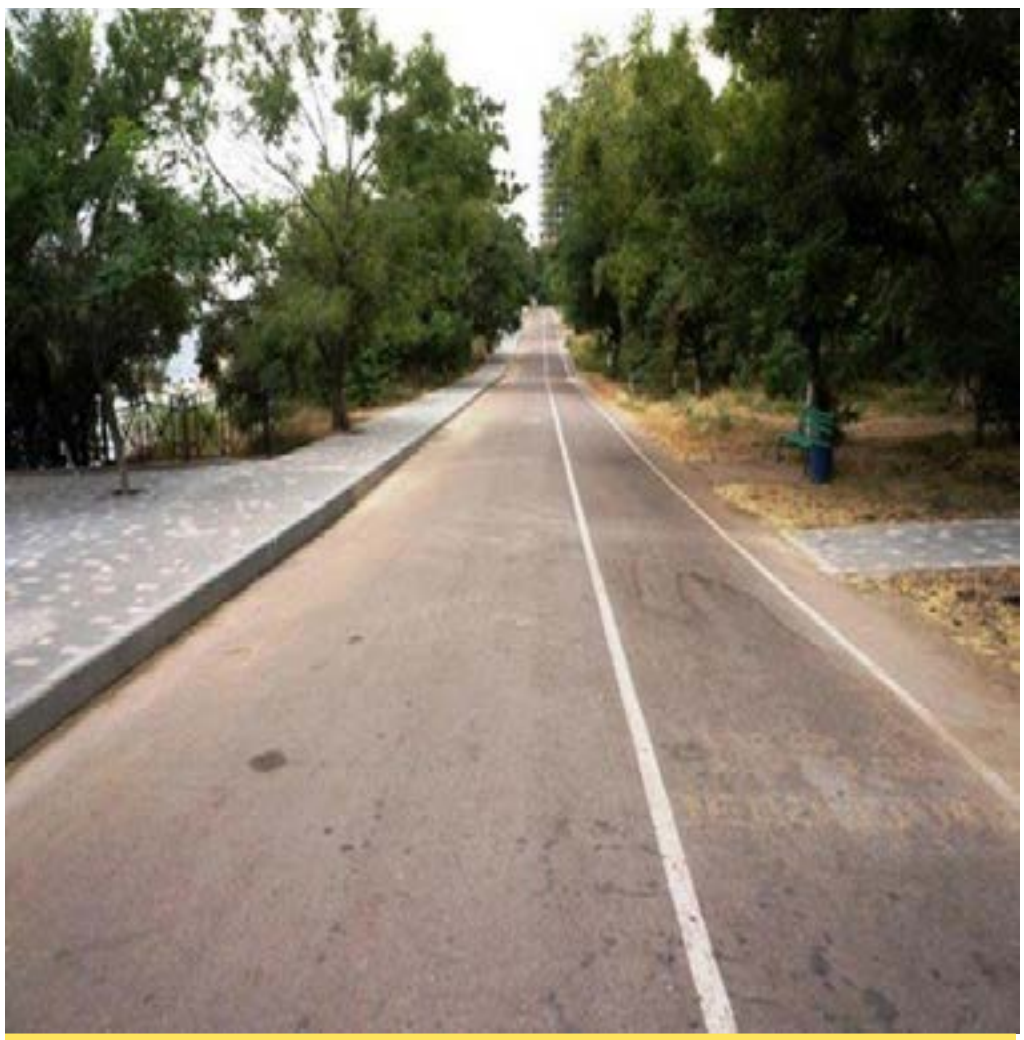

Фото взяте з інтернету

«Мені якраз здається, що в Одесі траса здоров'я – це ледь не єдина в Україні, одна з найкомфортніших проїзних частин для велосипеда. Катання на велосипедах на свіжому повітрі, тим паче вздовж моря. Для велосипеда як транспортного засобу для переміщення містом, зручностей немає, і потрібно бути дуже уважним, якщо не хочеш потрапити під колеса новесенької іномарки десь по дорозі в Аркадію», – розповідає Єлизавета Бабиніна, студентка 2 курсу факультету журналістики.

«Радий, що нарешті зможу економити на транспорті та займатися більше спортом. Нарешті влада попіклувалась про нас. А ще задоволений безпекою дітей, адже тепер їм не буде потреби їздити дорогами», – коментує велосипедист Дмитро Босак.

Нагадаємо, з вересня 2018 року обсяг облаштування доріг для велосипедистів зріс. Адже згідно з новими нормами в проекті майбутніх доріг обов'язково повинен бути велосипедний простір.

Джога Вероніка

Одеські музеї руйнуються?

Одеса – курортне місто, яке щороку зустрічає багато туристів з інших країн. Але найбільш відвідувані туристами місця наразі виглядають занедбаними, і це викликає обурення як у одеситів, так і в гостей міста.

На вулиці Пушкінській знаходиться Одеський музей західного і східного мистецтва, який є одним з найбільших художніх музеїв України. Він зберігає неймовірні шедеври, картини, що мають високу художню та культурну цінність. Серед них витвори мистецтва, що бачили, як творилась історія: «Святий Лука» Франса Хальса, створений у 1620-х роках, «Сліпці» Пітера Брейгеля Старшого XVII сторіччя та багато інших.

Одеський археологічний музей на вулиці Ланжеронівській, заснований у 1825 році. Його експонати не можуть не вражати своєю старовиною та історією, яку зберігають для майбутніх поколінь. Дивовижні колекції давнини II ст. до н.е, предмети мистецтва та побуту стародавнього Єгипту, Італії та Греції; прикраси

Фото взяте з інтернету

сарматських та скіфських племен. На вулиці Софіївській розташований Одеський художній музей – палац Наришкіних (палац Потоцьких), який є пам'яткою архітектури початку XIX ст. Саме там можна побачити експозиції іконописців XVI-XVIII ст. та світські портрети XVII ст. Потрібно звернути увагу, що в нашому художньому музеї найбільша виставка картин І. К. Айвазовського, а його першим директором був сам Кириак Костанді.

Всі скарби, що знаходяться в музеях, потребують особливих умов зберігання, але ці норми безсоромно порушуються. У літню спеку охолоджують повітря радянські вентилятори, через які експонати обвітрюються, а температура повітря залишається неприпустимо високою.

Крізь незашторені вікна на витвори мистецтва падає пряме сонячне світло, яке сприяє вигоранню матеріалів та руйнуванню експонатів. Система безпеки в музеях знаходиться в поганому стані: в залах немає охорони, її функцію виконують літні жінки, які побіжно спостерігають за відвідувачами. Відвідувачі музеїв мають одностайну думку з цього приводу - відношення до експонатів в одеських музеях неприпустиме. Так, Ольга з Кривого Рогу, говорить про Музей західного і східного мистецтва: «Музей недоглянутий, жахливе освітлення не дозволило й приблизно роздивитися картини Маньяско».

Киянка Оксана коментує: «Ходили з дітьми на екскурсію до Археологічного музею. Здебільшого через мумій. Сумне видовище – спека, мумії просто так лежать. Музейні співробітники сказали, що деякі вже розсипались. Але виставки цікаві».

Артем, киянин, зазначає про відвідування Одеського музею західного і східного мистецтва: «Неприємні особистості тут. Ми прийшли на безкоштовну лекцію, натомість нас відмовились пускати без придбання квитка, не зважаючи на те, що лекція була навіть не в одній виставочній залі». А одесит Володимир про художній музей відгукнувся так: «Відвідав музей і стало сумно, навіть боляче! Майже всі картини під склом і від неправильного освітлення я бачу своє відображення в склі, а не саму художню роботу. Брудно, штукатурка сиплеться, температура повітря +33! Мені вкрай неприємно бачити, у якому стані зберігаються витвори мистецтва». Тобто суттєві недоліки в зберіганні експонатів – об'єктивне зауваження. Так, Поправко Є.А., док. іст. наук, автор праці «Музеєзнавство», у розділі «Зберігання музейних експонатів», визначає основні важливі параметри, яких потрібно притримуватись, аби зберегти експонати в належному стані. Він твердить, що при недотриманні температурного режиму та режиму вологості експонати безповоротньо псуються та деформуються. Температура повинна бути +18 градусів, а вологість повітря – 55%. Також потрібний захист від забруднення повітря, що має захищати експонати від

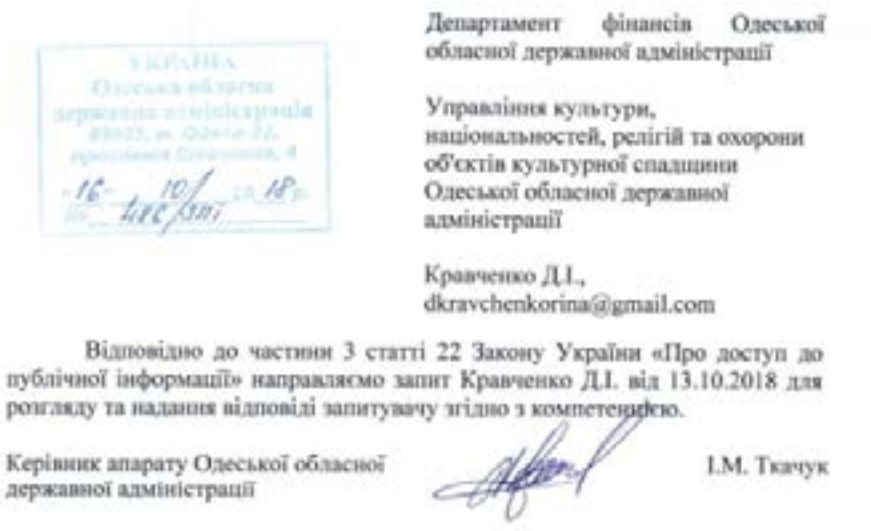

Департамент фінансів Одеської обласної державної адміністрації

Управління культури, національностей, релігій та охорони об'єктів культурної спадщини Одеської обласної державної адміністрації

Кравченко Д.І., dkravchenkorina@gmail.com

Відповідно до частини 3 статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» направляємо запит Кравченко Д.І. від 13.10.2018 для розгляду та надання відповіді запитувачу згідно з компетенцією.

Керівник апарату Одеської обласної державної адміністрації І.М. Ткачук

руйнування та світловий режим, дотримання якого не дозволить експонатам вигоріти. У кожному музеї експонатам має бути забезпечений захист від механічних пошкоджень та збереження цілісності в будь-яких екстремальних ситуаціях.

Натомість повною протилежністю одеським музеям є музеї Європи. Яскравий приклад - Лувр, паризький художній музей, який визнають найбільшим та найпопулярнішим музеєм у світі. Кожна зала обладнана штучним освітленням, а охорона не дозволить відвідувачам фотографувати – спалахи камер шкодять полотнам. Картини огороджені, щоб гості Лувру не торкалися їх та дотримувались безпечної дистанції, деякі експонати знаходяться під склом, як, наприклад, всесвітньо відома «Мона Ліза» Да Вінчі. В кожній залі з трьохсот протягом усього дня відвідування підтримується чистота, щоб зайвий пил та інший бруд не псував експозиції. Музей виглядає доглянутим, як всередині, так і ззовні: сяюча позолота, полірований паркет тощо. В кожній залі охорона, що є найбільшою частиною співробітників, яка пильнує за збереженням експонатів. Сайт birdinflight.com інформує, що Лувр має власний етичний кодекс, у якому зазначено, що музей має уважно ставитися до того, з якими спонсорами співпрацює та відмовлятися від підтримки з боку компаній з сумнівною репутацією. При цьому такий вражаючий музей має мінуси: величезні черги та відсутність україномовних або російськомовних екскурсоводів.

Відповідальним органом за стан музеїв в нашому місті є Одеська обласна державна адміністрація. Саме вона повинна займатися реставрацією. Але, як повідомляє planetofhotels.com, Археологічний музей був реставрований лише одного разу, у 2003 році. Реставрація була профінансована не державою, а Грецьким фондом і фондом імені Анастасіоса Г. Левентіса, видатного грецького мецената.Також, за даними сайту segodnya.ua, для капітального ремонту Музею західного та східного музею необхідно 40 мільйонів гривень. Щороку виділялось 500 тис. гривень, яких ледь вистачало на протиаварійні роботи. А Одеському художньому музею не вистачає 122 тис. гривень, як інформує usionline.com.

Для з'ясування питання щодо фінансування заходів з капітального ремонту будівель музеїв був відправлений письмовий запит згідно з Законом України «Про доступ до публічної інформації». Відповідь отримано, але в ній відсутня будь-яка вагома та корисна інформація. Ніякі додаткові відомості департаментом не повідомлялись.

Кравченко Дар'я

Ти контролюєш емоції чи емоції контролюють тебе?

В Одесі відбувся трьохгодинний тренінг з емоційного інтелекту та керування агресією.
Сайт library.udpu.edu.ua зазначає: «Емоційне напруження у студентів починається принаймні за 3-4 дні до початку сесії і зберігається навіть!у звичайні навчальні дні». Як все ж таки боротися з негативними емоціями?

У Терміналі 42 на вул. Рішельєвській, 7 жовтня пройшов тренінг та практичні заняття з емоційного інтелекту. Лектором був Ден Дубравін – психолог, який працює за методом позитивної психотерапії (WIAPP, Germany) та гештальт-терапії. Він також є засновником найбільшої в Україні школи з емоційного інтелекту, автором книги «Психологія емоцій: почуття під контролем» та більше 100 науково-популярних статей у галузі психології емоцій; директором Міжнародного Інституту Розвитку Емоційного Інтелекту (MIPEI); має понад 12 років тренерської практики та за цей час провів більше 1000 тренінгів, мастер-класів, ворк-шопів і лекцій.

Прослухати лекцію та попрацювати практично прийшли люди різних вікових категорій – 19-55 років. Серед присутніх були подружні пари, батькі зі своїми дітьми та студенти, щоб краще розібратися у своїх емоціях, стосунках та покращити їх. Загальна атмосфера в залі була дружня, упродовж тренінгу присутні мали познайомитись між собою та працювати в групах. Тренінг супроводжувався слайд-шоу для ефективнішого засвоєння інформації. Основний акцент було зроблено на контроль над агресією та попередження її виникнення.

Гнів – почуття, що має як негативні, так і позитивні якості. Лектор зазначив, що за статистикою МВД, 90% вбивств відбуваються в стані афекту, люті; агресія негативно впливає на здоров'я; втрачається енергія, руйнуються відносини з близькими людьми. До позитивних властивостей гніву можна віднести допомогу боротися з почуттям безсилля, мотивування та енергію; гнів вказує на того, хто порушує кордони та шлях дати відсіч в екстремальній ситуації.

Гнів – це базова емоція, яку

Фото взято з інтернету

потрібно використовувати. Керувати емоціями – не пригнічувати їх, а направляти в потрібне русло. Гнів викликається незадоволенням потреб та порушенням особистих кордонів.

Майстерність керувати агресією – це зниження кількості ситуацій, що викликають гнів; ефект поведінки в ситуаціях, що викликають гнів; ефект поведінки з людиною, яка викликає гнів. Ден Дубравін зауважив: «Нами керує той, хто нас злить. А людина, що гнівається лише перекладає відповідальність за свої дії на подразник. Тобто, «ти мене вивів з рівноваги, я за себе не ручаюсь», адже така позиція найлегша».

<u>Щоб контролювати свій гнів необхідно пройти декілька етапів:</u>

Етап 1. Прийняття відповідальності за свої емоції та наслідки.

Зробити це допоможе формування позиції «людина не несе відповідальності за мої дії, я несу 100% відповідальність за те, що роблю та відчуваю».

Етап 2. Зниження рівня очікування.

Кожного разу наш гнів виникає, коли людина не виправдовує очікувань. Але в гештальт-терапії є принцип «ти живеш не для того, щоб відповідати моїм очікуванням, а я не живу, щоб відповідати твоїм».

Очікування – це фантазія, а ось домовленість і озвучена та прийнята обома сторонами.

Етап 3. Зміцнення своєї самооцінки.

Є 4 установки, що допоможуть підвищити самооцінку. Потрібно лише обрати ту, що здається ближчою.

1. Якщо мені та моїм близьким нічого не загрожує, я можу обійтись без гніву.
2. Я можу бути гнучким та поступатися в питаннях, що не є для мене принциповими.
3. Щось може бути не так і це нормально.
4. Я достатньо впевнений у собі, щоб не поспішати доводити свою думку та правоту.

Етап 4. Робота з тіньовою частиною.

Людям не подобаються в інших ті властивості, які притаманні і їм, але знаходяться в тіні.

У процесі виховання та самовиховання ми позбавляємося від рис, що особисто нам неприємні, тобто, пригнічуємо їх. Наприклад, чесну людину злить брехня тому, що виникає питання: «Чому ти проявляєш те, що я пригнічую?» Необхідно цілком і повністю прийняти свою тіньову частину. Проговорювати: «Я приймаю в собі частину, яка...», і продовжити перераховувати якості, що категорично не подобаються нам у людях.

Етап 5. Управління інтерпретаціями.

Будь-яка ситуація є нейтральною, емоційного відтінку їй надає людина. Якщо ми інтерпретуємо поведінку людини як загрозу, виникає гнів. Важливо не те, що відбувається, а те, як ми це сприймаємо. Щоб позбавитися негативної емоції, потрібно її ідентифікувати. Поставити собі питання: «що я відчуваю?», «якого результату я хочу досягнути?», «що для цього потрібно зробити?»

Отож, виділяють 5 кроків керування гнівом:

1. Проговорити, що зараз Ви гнівається. Щоб емоція Вами не керувала, потрібно її визнати.
2. Усвідомити причину гніву і його адекватність в певній ситуації.
3. Зробити паузу й декілька глибоких вдихань з акцентом на видихання.
4. Поставити себе на місце людини, яка викликала гнів. Вона не має відповідати Вашим очікуванням.
5. Поміркувати над найкращим рішенням у цій ситуації. Якого результату Ви хочете, і що Ви можете для цього зробити.

Як стверджує Ден Дубравін: «Будь-яку конфліктну ситуацію треба сприймати як тренажер».

По закінченню лектора провели бурними оплесками.

Ірина – одеситка, яка прийшла на тренінг з донькою, каже: «Мені 54, а доньці 20. Ми не завжди розуміємо й чуємо одна одну тому виникають конфлікти. Прірва між поколіннями. Мені здається, що отримана інформація може дійсно допомогти. Добре те, що ми працювали в парах і вже встигли дещо обговорити».

Ігор та Іванна, подружня пара: «Коли живеш разом май-

же 10 років, виникає криза в стосунках. Постійні скандали та таке інше. Ми просто намагаємося стати більш терпимими один до одного».

Марія, одеситка, студентка Водного інституту: «Я маю запальний характер. В одну хвилину можу спалахнути і все, скандал буде забезпечено. Це не зовсім правильно, тому я намагаюсь щось змінити».

Семінар коштував дорого, тому можна займатися самостійною роботою над собою.

Не тільки тренінги можуть допомогти отримати необхідну інформацію для розвитку емоційного інтелекту. Так, сайт kfund-media.com виділяє 5 корисних книг: «Емоційна гнучкість. Як навчитися радіти змінам і отримувати задоволення від роботи і життя», Сьюзан Девід; «Емоційний інтелект 2.0», Тревіс Бредберрі і Джин Грівз; «Емоційний інтелект керівника. Як розвивати і використовувати 4 базових навичок емоційного лідерства», Девід Карузо, Пітер Салов; «Емоційний інтелект. Чому він може означати більше, ніж IQ», Деніел Гоулман; «Сила емпатії. Ключ до конструктивного спілкування та успішних переговорів», Донні Ебенштейн.

Кравченко Дар'я

Навчання без плагіату

У стінах ОНУ імені І. І. Мечникова 27-28 жовтня проходили психологічні тренінги, лекції від екс-міністра освіти, дискусія з ректором університету та багато іншого у рамках Проекту сприяння академічній доброчесності.

Проект сприяння академічній доброчесності "SAIUP", створений за підтримки американських рад з міжнародної освіти, існує в Україні вже два роки. За програмами Американських рад студенти можуть отримати навчання в коледжі або університеті, гранти та стипендії для навчання, а також стажування чи професійні тренінги в США. Центр спонсорується Державним департаментом США за підтримки Посольства США в Україні та адмініструється Американськими Радами з міжнародної освіти: ACTR/ACCELS.

"В рамках проекту "SAIUP" ми намагаємося виховати у студентах академічну доброчесність. Щоб студенти не плагіатили, перевіряли джерела інформації, викладачі були більш прогресивні, використовували нові методики у своїй роботі", — пояснює Оля Урсол, студентська координаторка, яка представляє Ізмаїльський державний гуманітарний університет. Академічна доброчесність означає, що в процесі навчань чи досліджень студенти, викладачі та науковці керуються, передусім, принципами чесності, чесної праці та навчання. Плагіат, списування, несанкціоноване використання чужих напрацювань є неприйнятним і жодним чином не толеруються в спільноті. Багато українських університетів мають проблеми із академічною доброчесністю. Більшість учасників навчального процесу визнають, що прояви нечесності й корупції мають місце, але визнавати їх системними проблемами адміністрації ВНЗ не готові. Головною причиною цих проблем вважають успадковану ще з Радянського Союзу систему управління вищою освітою. Проте зараз новий закон «Про вищу освіту» заклав основи для університетської автономії, і тепер університети можуть впроваджувати академічну, фінансову, кадрову автономію. У "SAIUP" беруть участь десять українських ВНЗ, серед яких і ОНУ імені І. І. Мечникова. Їхні представники влаштовують візити до задіяних університетів, спілкуються зі студентами і викладачами.

Фото взяте з інтернету

Також аби привернути більше уваги щороку в новому місті влаштовують "містечко USAID". На цьому заході проходить презентація усіх проектів, які спонсорується USAID. Основна мета "USAID" як окремого проекту — "Муніципальна енергетична реформа в Україні".

Фото взяте з інтернету

Проте це містечко об'єднує в собі платформи із абсолютно різною тематикою: проекти, пов'язані із правовою допомогою, розвитком власного бізнесу, медициною та антикорупційними, а також освітніми й екологічними проектами. Останнє таке містечко було розгорнуто цього року на день міста в Краматорську.

Я поцікавилася у Олі, чому вона вирішила долучитися до Проекту сприяння академічній доброчесності: "Тому що вважаю, що будь-яка праця має бути оцінена. І коли хтось старається, пише якісь роботи, нехай це статті чи просте шкільне есе; робота людини, яка зробила цю роботу, створила продукт своєї мисленневої діяльності має бути оцінена.

А коли студент чи будь-яка інша людина забирає та присвоює цю роботу, це неправильно, це просто крадіжка, проблема.

Проблема сьогоднішнього дня, бо мало хто замислюється над тим, що це злочин. Насправді основна мета — підвищення якості освіти, а це можливо шляхом покращення академічної культури в студентів, викладачів та адміністрації."

Подтабачна Алла

«Репресоване мистецтво»

Одеський художній музей уперше представив виставковий проект «Спецфонд: Репресоване мистецтво». Виставка почалася 21 вересня і продовжиться до 19 листопада. На ній представлені 80 робіт із зібрання НХМУ(Національного художнього музею України), що були законсервовані наприкінці 1930-их і протягом багатьох десятків років були приховані від публіки.

Спецфонд формувався в Державному українському музеї впродовж 1937-1939 років. Картини привозили з різних міст України, а саме: Києва, Одеси, Полтави та Харкова.

Сьогодні ми можемо побачити твори цих художників й оцінити їх, тоді ж це було або дуже важко, або й зовсім — неможливо. Цих художників партійні ідеологи називали загрозою для «нового суспільства», або просто «ворогами народу». Звісно, їх творчість заперечували, репресували, а самих художників позбавляли волі, а часто навіть життя. Дуже багато художників, поетів, письменників були репресовані. Чому були такі жорсткі репресії, і в газулі мистецтва зокрема? Перша частина XX століття – дуже складний час формування нового мистецтва, течій і напрямків. Тоталітарна система країни дуже впливала на формування національної думки, а художні твори – гарний інструмент пропаганди. Зрозуміло, що цей «інструмент» повинен створювати єдину ідеологію для людей, один стиль, одне мистецтво, один образ ідеального вождя, працелюбних і щасливих селян і робітників. Люди, які були проти такої системи, дуже жорстоко каралися, тому художники й інші творці повинні були або робити їх так, щоб задовольнити запити партії, або ховати свою творчість. Такі «ретельно приховані» картини, що не були знищені до наших днів, зібрала виставка.

Долі майстрів були трагічними, каральну машину не зупиняв ані вік, ані стать: Михайлові Бойчуку на момент розстрілу було 55 років, Софії Налепинській-Бойчук (ілюструвала низку книжкових видань: «Катерина» Т. Шевченка, «Приймак» Д. Маміна-Сибіряка (1929), «Олов'яний перстень» С. Васильченка (1930), «Анна Кареніна» Л. Толстого (1935) та ін.) – 53, Іванові Липківському («Бесемер заводу ім. Дзержинського» 1926) – 45, Василеві Сільвестрову (картина до повісті українського письменника Михайла Коцюбинського «Він йде») – 49, Миколі Івасюку («В'їзд Богдана Хмельницького до Києва» (1892-1912), «Богдан Хмельницький під Зборовом» (1892) – 72, Іванові Падалціт (картини «Українка» та «Автопортрет») – 43, Василеві Седляру (картина «Розстріл у Межигір'ї (1927) та ілюстрація до «Кобзаря») – 38, Іллі Шульзі (побутові картини «Перший трактор на селі» та «Молодиці в хаті») – 60 років. Усі вони, попри свій неповторний художній стиль, життєві погляди, були розстріляні за звинуваченнями в контрреволюційній націоналістичній діяльності. Онуфрій Бізюков та Кирило Гвоздик отримали значні терміни ув'язнення; вижити пощастило лише тим, хто вчасно залишив Україну.

Переїхали до Москви

Йосип Гурвіч, Ірина Жданко, Оксана Павленко,

Антоніна Іванова. А ті, хто залишився в Україні й уникнув репресій, назавжди змінили своє життя, свою творчу манеру. Лише наприкінці 1980-их розпочалася системна робота з дослідження спецфонду. Історія українського мистецтва поповнилася забутими іменами, які заново відкрили український авангард.

На початку 1990-их відбулася низка виставок в Італії, США, Канаді, Німеччині, розпочалась робота з ретельного дослідження школи Михайла Бойчука.

1998 року в НХМУ вперше було цілісно представлено значну частину творів зі спецфонду; цьому передувала багаторічна робота його співробітників, зокрема відомих мистецтвознавців Дмитра Горбачова та Світлани Рябічевої, (інформація узята в організаторки фонду в Одесі та в Києві у 2015 році – Юлії Литвинець).

«Наша виставка не є простим повторенням виставки НХМУ. Доповнена творами з одеської колекції, вона наочно демонструє перекличку між двома музеями», — розповів директор Одеського художнього музею Олександр Ройтбурд. Серед представників одеської колекції Григорій Довженко «Куркулі у попа», Йосип Гурвич «Відпочинок», Віра Волянська «Імперіалізм», Яків Тимофєєв «Село у 1921 році» та інші.

Фото Тіщенко Владислави. Абрам Черкаський (1886-1968) «Приїзд чужоземних робітників»

Що ж було незвичайного в цих картинах, окрім самої їх ідеї? Це їх стиль. Всі картини виставки були написані темперою (фарба, на сухих порошках), або олією на полотні, більшість з них мали, або темні кольори, або навпаки — дуже яскраві. На них були зображені робочі, селяни, портрети звичайних жінок та чоловіків, автопортрети та військові. Ніяких вождів, партійних лідерів там не було. Картини ілюстрували тяжку працю робітників заводів, портів, шахт тощо. У зображенні дійсність відчувалася не такою чудовою й радісною, як на радянських плакатах та популярних картинах радянського соцреалізму Тетяни Яблонської, Софії Іваннікової та інших. Полотно демонструвало бідність, байдужість звичайних радянських робітників і їх складне життя, яке не бажали бачити партійні ідеологи й насаджували пропаганду. Натомість ще більше репресували праці, що підіймали національний дух українців, або інших народів, які хочуть розповсюджувати свою культуру й історію. Україна була однією з найкращих прикладів того, як народ до останнього боровся з репресіями та зберіг свою мову, культуру та історію.

«Хотілося не тільки споглядати, а почути концентровану, цікаву розповідь обізнаної людини. Взагалі музей правильно робить, що влаштовує просвітницькі акції з певної тематики», — дала коментар професійна художниця та відвідувач виставки Наталія Лупша.

Більшість відвідувачів — немолоді жінки, які цікавилися і чимось новим і були й люди, які розуміються на цьому, а невисока ціна за вхід стимулює відвідати виставку студентів, оскільки для них вартість — 35 гривень.

У чотирьох залах розміщено 80 картин, біля кожного експоната зазначено ім'я автора та його коротка біографія. В різні дні проводяться екскурсії виставкою із професійними митцями.

Мета, переслідувана організаторами, — ознайомити людей з реаліями тих років, показати творчість художників, що не була оцінена через ідеологію та жорстке ставлення до них, адже саме митці йшли проти влади, показували, що мистецтво – одна зі складових частин формування думки суспільства й свободи поглядів, що може змінити уявлення глядачів про епоху, народ та суспільство.

Тіщенко Владислава